

Στιχουργήματα Φιλιππουπολιτῶν.—1. Γεώργιος Παπακωνσταντίνου, Μουσικός.

*Υπὲρ τῶν γυναικῶν.

Κ. Μερκλίντ Αποδοχῆς:

«Θρησκεία» τ. ΙΒ' 1939
σ. 412—416

Ὅ ταῦτα στιχουργήσας τὰ κατὰ γυναικῶν,
 στοχάζομαι, δὲν εἶχεν ὀρθὸν τὸ λογικόν,
 ἢ θέλησε νὰ παίξῃ διὰ ἀστεϊσμὸν
 καὶ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον πρὸς καιρόν,
 5 ἢ ἴσως ἔς τὸν καιρόν του δὲν ἔτυχε νὰ εἶδῃ
 ἑνάρετον γυναῖκα καὶ φρόνιμον σεμνή,
 φίλανδρον καὶ τιμίαν, ἔς τὸν ἄνδρα τῆς πιστῆν
 μ' εἰλικρινῆ ἀγάπην, οἰκοκυρὰν σωστῆν.
 Ὅθεν ἐξ ἴσου ὅλας χωρὶς διαφορὰν
 10 κατηγορεῖ καὶ ψέγει μὲ κρίσιν σφαιερὰν.
 Ἄληθινὰ αἱ πλείστα ὑπάρχουσι κακαί,
 καθὼς τὰς περιγράφει, ἀστόχαστοι τρελαί
 ἀλλὰ ἔς τὸ μεταξύ τῶν εὐρίσκονται καλαί,
 πλὴν φεῦ! τὴ δυστυχία δὲν εἶν' αὐταὶ πολλαί·
 15 ἂν ὅμως ἐπιτύχῃ τινὰς καμμιά καλή,
 ἢ τούτου εὐτυχία δὲν ἔχ' περιγραφή·
 ἐξ ἐναντίας πάλιν τινὰς ἂν συζευχθῇ
 μὲ ἀφρονα γυναῖκα, ἀστόχαστον τρελή,
 ἔς αὐτὸν ἄλλο δὲν μένει, εἰμὴ νὰ προσκαλῇ
 20 τὸν θάνατον νὰ ἔλθῃ, διὰ ν' ἀπαλλαγῇ.
 Διὸ δοξάζουν ὅλοι ὅτ' αἱ πολλαὶ αὐτῶν
 δὲν εἶναι εἰς τοὺς ἄνδρας εἰμὴ σειρὰ κανῶν.
 Ἄλλ' εἶναι καὶ γυναῖκες μὲ ἀρετὰς πολλὰς,
 ποὺ προξενοῦν ἔς τὸν ἄνδρα τὰς ἀληθεῖς τρυφάς.
 25 Ἡ φρόνιμος γυναῖκα εἶν' ἕνας θησαυρός,
 ἢ π' ἀντάξιός δὲν εἶναι ὁ ἐπὶ γῆς χρυσός,
 γιὰ νὰ τὴν ἐκτιμῆσῃ ἀξίως, ὡσπερ δεῖ,
 καθ' ὅ,τι ἀσυγκρίτως αὐτὸν ὑπερτερεῖ.
 Λοιπὸν ὅστις θελήσῃ ἀλήθειαν νὰ εἰπῇ,
 50 τὰς ἐναρέτους πρέπει αὐτὸς νὰ ἐπαινῇ,
 τὰς δὲ κακὰς νὰ ψέγῃ καὶ νὰ κατηγορῇ,
 δικαίως καὶ πρεπόντως νὰ τὰς ἐξουθενοῖ.
 Πλὴν φεῦ! αἰτία εἶναι, ὅτ' αἱ πολλαὶ αὐτῶν

ἀκαδημαϊκοῦ Δυοβουινιώτου τελευταία ἐπίθεσις του («Μητροφάνους Γρηγορά Χρονικόν Βλαχίας»): οὐδαμοῦ ἐκδηλώνεται μὲ περισσοτέραν χάριν καὶ πνεῦμα παρὰ εἰς τὸ ἄρθρον του «Μία ἐπιστολὴ Εὐγενίου Βουλγάρεως μεταφρασθεῖσα εἰς τὴν ρουμανικὴν» (Revista Istorică Română I, 1931, σελ. 7—31). Τὸ ζήτημα μὲ τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται ἡ σοφὴ αὐτὴ πραγματεία ἔχει ὡς ἑξῆς: Οἱ καθηγηταὶ Δραγομιρέσκου καὶ Γρηγοράς εὐρόντες ἔν λησμονημένον φιλοσοφικὸν ἔργον, δημοσιεύθην ρουμανιστὶ ἄνευ σημειώσεως τοῦ τόπου καὶ τοῦ ἔτους τῆς ἐκτυπώσεως ἐνόμισαν ὅτι ἕκαμαν σπουδαιότατην ἀνακάλυψιν· ἐπίστευσαν δηλ. ὅτι ἀνεκάλυψαν ἓνα Ρουμᾶνον φιλόσοφον μὲ διάνοιαν πρωτότυπον, τὸν Πέτρον Σταματιάδην. Ὁ Δραγομιρέσκου μάλιστα ἐκφράζει τὴν ἐκπληξίν του διότι τοιοῦτος φιλόσοφος παρέμεινεν ἄγνωστος μέχρι τοῦδε καὶ φρονεῖ ὅτι ὁ Σταματιάδης δὲν ἀποτελεῖ περίπτωσιν μεμονωμένην, ἀλλ' ὅτι τούναντίον, κατὰ τὸν ΙΗ αἰῶνα «ὕπῃρχεν, εἰς τὰς ρουμανικὰς ἡγεμονίας ἀτμόσφαιρα ὑψηλῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, ἧς ὁ χαρακτήρ τότε μόνον θὰ εἶναι δυνατόν νὰ καθορισθῇ, ὅταν θὰ ἐκταθοῦν ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τῆς μονῆς τοῦ Νεάμτς καὶ τῆς ποτὲ Ἀκαδημίας τοῦ Μιχαήλ Στούρτζα, καὶ θὰ μελετηθοῦν ἐπιμελῶς ὅλα τὰ Ρουμανικὰ χειρόγραφα καὶ βιβλία, ἅτινα ὡς φαίνεται ὑπάρχουν, ἀλλὰ δὲν ἔχουν οὔτε κἄν καταγραφὴ ἀκόμη!» Ὁ Ρουσσος ὁμῶς ἀποδεικνύει ὅτι πρόκειται περὶ μεταφράσεως τοῦ «Παραρτήματος ἐν ἐπιστολῆς εἶδει κατὰ τοῦ τῶν Ὁκελλιτῶν συστήματος τῆς περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως» τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως. Ἡ διατριβὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ὡς παράρτημα τοῦ ἔργου τοῦ Βουλγάρεως «Ἀδολεσχία φιλόθεος». Ἡ «Ἀδολεσχία φιλόθεος» μετεφράσθη εἰς τὴν Ρουμανικὴν ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Μολδοβλαχίας Βενιαμίν Κωστάκη καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Ἰάσι κατὰ τὰ ἔτη 1815—1819 μᾶζι μὲ τὸ «Παράρτημα ἐν ἐπιστολῆς εἶδει» ὅπερ ὁμῶς μετεφράσθη οὐχὶ ἀπὸ τὸν μητροπολίτην Βενιαμίν, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἀφανῆ ἑλληνοδιδάσκαλον, Πέτρον Σταματιάδην!»

Προσθετέον εἰς τὰ ἀνωτέρω καὶ τὰ:

Inscripțion grecească de Tomis, București 1934.

Παπᾶ Συναδηνός καὶ Ματθαῖος ὁ Μυρέων ἐν «Ν. Ἐστία» τόμ. 24 (1938) σελ. 1229—1232.

κλίνουν εἰς τὴν κακίαν εἰς ἑσχατον βαθμόν,
 55 γὰρ τοῦτο κοινῶς ὄλοι αὐτάς κατηγοροῦν
 ὅτι ποσῶς δὲν ἔχουν ἢ φρόνησιν ἢ νοῦν.

Ἐν Φιλιππουπόλει 1860, Γεώργιος Παπαῖ Κωνσταντίνου Μουσικός.

Σημείωσις. Ἀρχομένου τοῦ 19ου αἰῶνος ἔζη ἐν Φιλιππουπόλει ὁ λόγιος, ἀλλὰ μισογύνης ἀρχιμανδρίτης Παναγιωταφίτης Ἀγάπιος ἢ Ἀγαπητός ὁ Κῶος, ὡς ὑπογράφεται, ταξειδιώτης τοῦ Παναγίου τάφου, κατοικῶν ἐν τῷ ὑπὸ τὸ ἀνατολικόν τῆς ἀκροπόλεως τείχος πλησίον τῆς παλαιᾶς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου μετοχίῳ, πρὸς συλλογὴν ἐράνων ἀνά τὴν ἐπαρχίαν τῆς μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως. Οὗτος ἀποθανὼν τῷ 1835 ἀφῆκεν ὡς κληρονομίαν τὰ συγγράμματά του εἰς τὸ πνευματικόν του τέκνον τὸν Γεώργιον Παπαῖ Κωνσταντίνου πρὸς ἐκτύπωσιν. Ταῦτα, ὡς φαίνεται, ἦσαν πολλὰ καὶ μόνον ἔμμετρα,—διότι ὁ ἀρχιμανδρίτης ἦτο στιχοργὸς οὐχὶ τῶν καταφρονήτων,—γεγραμμένα εἰς τὴν γραφομένην τῶν τότε χρόνων κοινὴν ἀπλοελληνικὴν, ὡς εἶναι ἢ τοῦ Καισαρίου Δαπόντε (+1789), οὗτινος ἡ ὀγκώδης στιχηρὰ συγγραφὴ «Καθρέπτει τῶν γυναικῶν» (Ἐνετήται 1766) δὲν ἀφῆκεν ἀνεπίδραστον τὸν Ἀγάπιον. Ὁ ἐντολοδόχος κληρονόμος ἐκπλήρων τὴν θέλησιν τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς (ἀναδόχου) συνηρημολόγησε τὰ καταλειφθέντα «εἰς τεμάχια ὄντα» καὶ ἐξέδωκεν ἐς αὐτῶν τινὰ ἐν δυοῖς φυλλαδίοις, ὧν τὰ ὑπ' αὐτοῦ γενομένα ἀντίγραφα διὰ γραφῆς καλῆς καὶ καθαρᾶς ἀνευρέθησαν ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ μεγαλεμπόρου καὶ λογίου Φιλιππουπολίτου Χατζῆ Κωστάκη Χατζῆ Ἰωάννου Κοϊμτζόγλου, εἰς ὃν μάλιστα ὡς φιλομουσώτατον ἀφιερῶ τὸ πρῶτον

Τὰ ἐκδοθέντα εἶναι: 1) Ἐπανόδοις, ἢ τοῖς τὸ φανάρι τοῦ Διογένους, δράμα εἰς πράξεις καὶ σκηνάς, ποιηθέν εἰς στίχους πολιτικούς ὁμοιοκαταλήκτους εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς 19ης ἑκατονταετηρίδος, ἔτ. 1846 ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῶν τοῖς Θεοδοαίου Δηβιτσιόν, εἰς 16ον, σελ. 43, στίχ. 1056. Τοῦτο κατὰ τὴν ἐν τῷ προλόγῳ δῆλωσιν τοῦ ἐκδότου ἐξεδόθη καὶ προτερον δις, ἐν Κωνσταντινουπόλει πρῶτον καὶ εἶτα ἐν Ἐρμουπόλει πάντως ἐκ λογοκλοπίας παραπαιστωμένου τοῦ ὀνόματος τοῦ στιχοῦργου. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου, ἣτις προτάσσεται, ἔχει ἐπὶ λέξει ὡς ἐξῆς: Ὁ Διογένης ἔτι ζῶν μὴ δυναθεὶς νὰ διορθώσῃ τὰ διεφθαρμένα ἦθη τῶν ἀνθρώπων μυθολογεῖται ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἔλαβε τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ Πλούτωνος διὰ τῆς Περσεφόνης καὶ αὐθις ἀνέβη εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ διὰ νὰ ἐπιπλήξῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἤναψε κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας φανάριον καὶ περιήρχετο εἰς διαφόρους πόλεις ὡς τάχα ζητῶν διὰ νὰ εὕρῃ ἄνθρωπον, ὅστις μὲ τοῦτο ἀπεδείκνυεν ὅτι οἱ ἄξιοι τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σπανιώτατοι· διὸ μὲ τοῦτο ἐξελέγχων τὸν καθένα διορθῶν τὰ ἐλαττώματά των. Καθὸ δὲ διδάσκει τὸν ὀρθὸν δρόμον καὶ ὁδηγεῖ τοὺς σφάλλοντας εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ὠνομάσθη «τὸ φανάρι τοῦ Διογένους». Τὸ ἐκδοθὲν (πράξεις 2, σκηναὶ 15), ὡς φαίνεται, εἶναι ἀπόσπασμα, ἢ ἀρχή, μακροῦ δράματος, διότι ὁ ἐκδότης ὑπισχνεῖται νὰ ἐκδώσῃ «μετ' οὐ πολὺ καὶ τὴν λοιπὴν περιήγησιν τοῦ Διογένους», ὅπερ δὲν κατώρθωσε.

2) Φυλλάδιον κατὰ γυναικῶν ἐν γένει, κυριώτερος δὲ κατὰ πονηρῶν καὶ ἠθικῶς μοχθηρῶν γυναικῶν, συντεθὲν διὰ στίχων πολιτικῶν ὁμοιο-

2. Στέφανος Χατζόπουλος. Τὸ ποίημα τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ Γ' τόμῳ τῶν «Θρακικῶν»¹⁾ ἐστιχουργήθη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Φυσιολογικῆς περιγραφῆς τῶν 30 προτερημάτων τῆς γυναικὸς τοῦ Γάλλου A. Debay, ἦν μεταφράσας ἐκ τῆς ἑβδόμης ἐκδόσεως ἐξέδωκεν ὁ ποιητὴς τῷ 1889 ἐν Φιλιππουπόλει τύποις Γεννάδιεφ εἰς 8ον. Τὸ ποίημα εἶναι γεγραμμένον ἐν χειρογράφῳ Ἀνθολογία ποιημάτων τῶν νεωτέρων ἑλλήνων ποιητῶν, ἦν ἀν-

καταλήκων κατὰ τὸ 1830, ἐν Ἀθήναις τύποις Φ. Καραμπίνη καὶ Κ. Βάφα, ἔτ. 1861, εἰς 8ον, σελ. 33. Τοῦτο δυνατόν νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς συλλογὴ στιχουργημάτων περιλαμβάνουσα τὰ ἀκόλουθα: α'.) στίχους κατὰ γυναικῶν 324, διαρρομένους εἰς 9 κεφάλαια σελ. 1—15. β'.) περὶ σκόρδου, στίχ. 18, σελ. 15—16. γ'.) περὶ ἀγγουρίου, στίχ. 16, σελ. 16—17. δ'.) προτέρηματα τῶν γυναικῶν (γραπιέον μαλλον ἐλαττώματα), στίχ. 220, εἰς 22 δεκαστίχους στροφάς, σελ. 17—22. ε'.) στίχους τῶν δρομίων τοῦ ζυγίου ἐκάστης γυναικός, ἧτις ἤθελε ζυγισθῆ, 30, σελ. 22—23. ς'.) ἐπίλογον, στίχ. 26, σελ. 24—25, εἰς ὃν ὁ ἐκδότης προσθέτει τὸ τετράστιχόν του:

Ἄλάνθαστον τὸ ζῦγι ὑπάρχει καὶ σωστόν,
συνείδησις ἐκάστου, εἰς πάντας τὸ γνωστόν.
Λοιπὸν μόνον γυναῖκες, ὡς μὴ μὴ ζυγισθοῦν,
ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ ἄνδρες ὡς παρρησιοσθοῦν.

ζ'.) Ἐπιστολήν, ἐν ἣ περιγράφονται αἱ κατὰ τὴν περιοδείαν ἀνά τὴν ἐπαρχίαν πρὸς συλλογὴν ἐράνων ταλαιπωρίαι τοῦ στιχουργοῦ, στίχ. 72, σελ. 25-28. η'.) πρόσκλησιν δῆθεν αὐτοῦ εἰς Φιλιππούπολιν παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ ἀπόκρισιν εἰς αὐτήν, στίχ. 14, σελ. 29. θ'.) τὸν μῦθον τοῦ μύρμηκος καὶ τέτιγος, στίχ. 34, σελ. 29-31. ι'.) τὸν ποιητὴν στίχ. 20, σελ. 31-32 καὶ τὰς προσαγορεύσεις πρὸς τοὺς τότε κληρικοὺς καὶ εὐγενεῖς τῆς πόλεως Φιλιππουπόλεως στίχ. 36, σελ. 32-33, πρὸ τοῦ 1827.

Ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τοῦ φυλλαδίου τούτου ἑλλείπουσι τὰ ἀπὸ τοῦ ζ' στιχουργήματα καὶ ἑξῆς, ἀντιγραφέντα προφανῶς ἐν ἄλλῳ τετραδίῳ μὴ περισωθέντι, ἀντ' αὐτῶν δὲ ὑπάρχει τὸ ἄνω νῦν δημοσιευόμενον ὑπὲρ τῶν γυναικῶν στιχουργημα τοῦ ἐκδότου, ὅπερ οὗτος δὲν ἤτο δυνατόν νὰ συνεκδώσῃ, ἀφοῦ ἐν αὐτῷ χαρακτηρίζει τὸν πνευματικόν του πατέρα ὡς ἀκαταλόγιστον ἢ μὴ σπουδαιολογοῦντα ἢ ἀπειρον τῆς κοινωνίας. Ἄντ' αὐτοῦ δὲ προέταξεν ἐν τῷ φυλλαδίῳ μικρὸν πρόλογον δικαιολογῶν τὴν τε σύνθεσιν καὶ τὴν ἑκδοσιν τῶν κατὰ τῶν γυναικῶν στίχων ὡς ἑξῆς: «Τὸ παρὸν φυλλαδιον ἀναγινώσκοντες μὴ κατακρίνητε τὸν συγγραψάντα αὐτό μηδὲ τὸν ἐκδότην αὐτοῦ, ἐπειδὴ ὁ συγγραφεὺς ἐπ' αὐτῷ τούτῳ συνέγραψεν αὐτό, ὅπως κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον δυνηθῆ νὰ περιστείλῃ καὶ μετριάσῃ τὰς τῶν γυναικῶν εὐκαταφρονήτους καταχρήσεις, ὡσαύτως δὲ καί, εἰ δυνατόν, προσηκτικούς νὰ ποιῆσῃ τοὺς ἄνδρας ἐπὶ ταῖς παραλόγοις παρεκτροπαῖς τῶν γυναικῶν αὐτῶν. Καὶ ἂν γενικῶς πρὸς γυναῖκας τὸ σύγγραμμα ἀποτείνεται, ἰδίως ὁμως ὀμιλεῖ περὶ τῶν γυναικῶν ἐκείνων τῶν πονηρῶν καὶ ἠθικῶς μοθηρῶν, τῶν δυστρόπων, τῶν ἀπειροκάλων, ἀπονενοημένων καὶ καταστρεπτικῶν, φημί, γυναικῶν, καὶ οὐχὶ περὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ ἠθικωτάτων, τῶν σοφῶν, τῶν συνετῶν καὶ πολυτείρων,

τέγραψεν ἰδίᾳ χειρὶ ἐξ ἐντύπου ἐκδοθείσης ἐν Ναυπλίῳ τῷ 1835 ὑπὸ τοῦ Τόμπρα. Αὕτη περιήλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν τῷ 1899, ὅτε τὰ βιβλία τοῦ μακαρίτου ἐξετέθησαν πρὸς πώλησιν. Ἐν τῇ ὡς πολλῶν σελίδων τοῦ χειρογράφου ὡς καὶ ἐν τῷ τέλει αὐτοῦ εἶναι ἀντιγεγραμμένα καὶ ἄλλα ποιήματα μεταγενέστερα τῆς ἐκδόσεως τοῦ Τόμπρα, ἐν οἷς καὶ ἴδια τοῦ ἀντιγραφέως ὡς τὸ προκείμενον, ὁκτῶ δι-

τῶν διεπουσῶν οὐχὶ μοναδικὰς οἰκίας καὶ οἰκογενεῖας ἀλλὰ καὶ χώρας καὶ τόπους πολλοὺς καὶ τῶν κυβερνωσῶν ὀλόκληρα μέγιστα καὶ μικρὰ βασιλεῖα, ὧν τὰ ὀνόματα κινουσὶν ἕνα ἕκαστον πρὸς τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν αὐτὰς καὶ ὧν τὰ ἀείμνηστα λαμπρὰ κατορθώματα χρυσοῖς γράμμασιν ἐγράφησαν καὶ ἄλλων ἔτι γραφήσονται ἐν τοῖς χρονικοῖς βίβλοις, ὅπως διατηρῶνται ἀνεξάλειπτα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. «Ὅθεν παρασιωπῶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ὡς πασιγνωστα. Καὶ πάλιν οὐδόλως ἀναφέρω τὰ παρά φύσιν συγκαταριθμῶν τοῖς ἀνθρώποις τὰς προσκυνουμένας αὐτὰς ἁγίας γυναῖκας.» Ἀπαγε τῆς βλασφημίας!».

Ὁ συντάκτης τοῦ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν νῦν τὸ πρῶτον δημοσιευομένου ποιήματος ἦτο υἱὸς τοῦ ἱερέως τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, πατῆρ Κωνσταντίνου φίλου τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ Ἀγαπίου, ὅστις εἰς τὰς προσαγορεύσεις του γράφει περὶ αὐτοῦ

Τὸν Κωνσταντῖνον τὸν πατῆρ καὶ γειτόνα καὶ φίλον,
τὸν ἀγαπῶ ὡς ἀγαπᾷ ὁ πόντικὸς τὸ μῆλον».

Ἡ οἰκία αὐτοῦ ἦτο πλησίον τοῦ μετοχίου τοῦ παναγίου Τάφου, καταρριφθεῖσα τῷ 1928, διότι ἔπαθεν ἐκ τοῦ σεισμοῦ. Ἐγεννήθη κατὰ τὴν πρώτην ἢ δευτέραν δεκαετηρίδα τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ τὴν ἐγκύκλιόν του ἐκπαίδευσιν ἔλαβεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κεντρικῇ τῆς πόλεως σχολῇ. Τῷ 1834 ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἱδρυθείσης πρώτης κοινοτικῆς ἀλληλοδιδασκατικῆς σχολῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος ὑπὸ τοῦ ἐλληνίζοντος μικροῦ Βούλκου Τσαλόγλου, ἣν διετήρησε καθ' ὅλην τὴν λειτουργίαν τῆς, ἔχων βοηθὸν τὸν ἀδελφόν του Ἰωάννην, τέως τοιοῦτον ἐν τῇ Ἑλλ. κεντρικῇ σχολῇ ὑπὸ τὸν Γ. Τσουκαλᾶν. Κλεισθείσης τῆς σχολῆς τῷ 1848 ὑπὸ τῶν κληρονόμων τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ἐλλείψει πόρων ἤνοιξεν ἰδίαν ἰδιωτικὴν σχολὴν ἐν τῇ πατρικῇ του οἰκίᾳ λειτουργήσασαν μέχρι τοῦ θανάτου του συμβάντος μετὰ τὸ 1862. Ὑπεγράφετο Γεώργιος Πατῆρ Κωνσταντίνου Ἰδιορρυθμὸς ἀπλοελληνικὸς διδάσκαλος ὁ καὶ Μουσικὸς, διότι ἦτο καὶ ἱεροψάλτης. Ὡς τοιοῦτος ἐξέδωκε τύποις τῷ 1846 ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησιαστικὴν Ἀνθολογίαν τῆς Μουσικῆς δι' ἐρωθρῶν. Ἐπὶ τῆς ἐπιταφίου μαρμαρίνης πλακῶς του, ἥδη ἐκλιπούσης ἐκ τοῦ νεκροταφείου τῆς πόλεως, εἰς δ' μετεκομίσθη ἐκ τῆς ἐνοριακῆς ἐκκλησίας του, ἦτο κεχαραγμένον τότε τὸ ἐπίγραμμα:

«Ἐδῶ ν' ὁ τόπος ποῦ ὁ καθεὶς
ξεκουράζεται ἀπ' τὰ τῆς γῆς
πικροβάσανα καὶ παρευθὺς
πάντας καὶ πάντ' ἀποχαιρᾷ.
Νὰ τὸ ἀποφύγη δύναταί τις;»

1) Σελ. 377=379;

στιχα ἀναφερόμενα εἰς ὀνομαζομένας διὰ τοῦ μικροῦ ὀνόματος ὠραίας κυρίας ἢ νεάνιδας τῆς Φιλιππουπόλεως κατὰ τὰ μέσα ταῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ τὸ δημοσιευθὲν ἤδη ὑφ' ἡμῶν «Τὸ καλὸ» (Ἀρχεῖον Θρακικοῦ Θησαυροῦ, Τραγοῦδια Φιλιππουπολιτῶν, τόμ. Α'. ἔτ. 1934—35, ἀρ. 48, σελ. 257).

Ὁ Στέφανος Γ. Χατζόπουλος, ἔλκων τὸ γένος ἐξ Ἡπείρου, ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κεντρικῇ σχολῇ Φιλιππουπόλεως, μελετηρὸς δὲ εἰς τὸ ἔπακρον ὧν ἐπλούτισε τὰς γνώσεις του καὶ συγκατηριθμεῖ το μεταξὺ τῶν λογίων Φιλιππουπολιτῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν εἰργάσθη ὡς διπλογράφος, καὶ γραμματεὺς ἐν τῷ μεγάλῳ ἐμπορικῷ οἴκῳ τοῦ Μιχαῆλ Ἀθ. Γκεμισγεράνη βέη. Ἀπέθανεν ὑπεροδοηκοντούτης φθίνοντος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καταλιπὼν δύο υἱοὺς μεταναστεύσαντας εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ ἀνθελγητικὸν ἐν Βουλγαρίᾳ κίνημα (1906). Περὶ αὐτοῦ ἀνεκδοτολογεῖται τὸ ἀκόλουθον: Διαλυθέντος τοῦ ἐν αὐτῷ εἰργάζετο ἐμπορικοῦ οἴκου ἐζήτησε ν' ἀναλάβῃ τὰς παρ' αὐτῷ ἐπὶ ἔτη κατατιθεμένας ἐντόκως οἰκονομίας του. Δυστροπούντων ὁμοίως τῶν υἱῶν καὶ κληρονόμων τοῦ μακαρίτου Μιχαῆλ Ἀθ. Γκεμισγεράνη εἰς τὴν ἀπόδοσιν ὁ ποιητὴς περιειλάκη εἰς μακρὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, μεθ' ὃν μετὰ πολλὰ βήσασα καὶ οὐχὶ μικρὰς δαπάνας κατάρθωσε νὰ περισφύσῃ μέρος τῆς μετὰ κόπου κτηθείσης περιουσίας του. Ἐκ τούτου ἀποβαλὼν τὴν πρὸς τὴν κοινωνίαν πίστιν του, ἀφοῦ ἠγόρασε πρὸς κατοικίαν τὴν ἐν τῇ ἐνορίᾳ τῆς ἁγ. Κυριακῆς οἰκίαν τοῦ ὁμογενοῦς Νικ. Καζάση, τὸ ὑπόλοιπον τῶν χρημάτων του εἰς λίρας Τουρκίας διήρρεσεν εἰς τοσαῦτα μέρη, ὅσα ἔτη ὑπελόγισεν ὅτι ὑπελείποντο αὐτῷ νὰ ζήσῃ ἀκόμη. Ἐνθεὶς δὲ ταῦτα εἰς μικρὰ σακκίδια ἐσφράγισεν, ἐπέγραψεν ἐφ' ἑκάστου τὸ ἔτος τῆς καταναλώσεως καὶ ἐνέκλεισεν εἰς τὸ σιδηροῦν κιβώτιόν του. Ἐκτοτε τὴν πρώτην ἑκάστου ἔτους ἐξῆγεν ἐκ τοῦ κιβωτίου τὸ προωρισμένον διὰ τὴν διατροφήν του κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο σακκίδιον, ὅπερ ἀποσφραγίζων καθώριζε τὰς κατὰ μῆνα δαπάνας του. Ἀπέθανε δὲ ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐξάντλησιν καὶ τοῦ τελευταίου σακκιδίου.

Κ. Μυρτ. Ἀποστολίδης